

Folk til de yngste Sager; af dem er der flest paa Markedet, de have Intet at bestille, og de tage imod den lave Løn; men hos dem møder man ikke, hvad der er Hovedsagen, den Respekt for Stillingen og Gjæringen, som man kan opnaa, naar man strax søger at knytte Folk til Gjæringen ved en ordentlig Løn. Man finder da ogsaa Folk, der strax have de Egenstaber, der kunne gjøre Krav paa en høiere Løn.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Det ærede Thing vil erindre, at jeg ved 1ste Behandling her i Thinget af denne Sag allerede har udtalt mig om min Stilling til de Lønningsafsatte, som findes i Lovforslaget § 1. Der er vel slet nogle Nedsættelser; men da det, der blev mig budt i det andet Thing gennem Alderstillet, dog i det Tredje taget forbedret Telegrafvæsenets Lønninger saaledes at der kommer den samlede Telegrafbetjening et større Beløb til Gode end efter det Forslag, der var fremlagt af Regjeringen, turde jeg ikke Andet end acceptere det Forslag, som saaledes kom til at foreligge. Jeg maa efter saaledes at have accepteret det i Folkethinget anse mig for bunden derved ogsaa i dette Thing, og jeg vil saaledes ikke kunde tilraade, at man foretager nogen Forhøielse af Lønningsafsatte i § 1, idet jeg i Øvrigt meget maa beklage navnlig den Nedsættelse, der slettes med Hensyn til Telegrafbestyreren i Fredericia, da jeg antager, at hans meget betydelige Stilling burde have ledet til, at man ikke foretog nogen Nedsættelse for hans Vedkommende. Hvad det andet Forslag angaar, Flertallets Forslag om Pensionering, har Regjeringens Stilling jo været den, at den med Hensyn til Pensionsberettigelsen har holdt sig til den Afgjørelse, der en Gang har fundet Sted i Thingene, den nemlig, at man ikke kun gav Pensionsret til Telegrafbestyreren i Kjøbenhavn. Det Spørgsmaal har slet ikke været under Forhandling i det andet Thing, i det Mindste ikke mellem Regjeringen og det andet Thing, hvorefter man vilde udvide Pensionsretten. Jeg kan saaledes for mit Vedkommende slet ikke finde Betænelighed ved at acceptere Flertallets Forslag, idet jeg ogsaa finder, at der turde være Grund til at gjøre det til Gjenstand for Forhandling, om man ikke nu, da en af de Forudsætninger, der stadig paaberaabes som Betingelse for en Forbedring af Telegrafvæsenets Lønninger, den nemlig, at Telegrafvæsenet skal have udvidet sig noget mere, er indtraadt, skulde anse det Tidspunkt for kommet, da man vil give en saadan Pensionsberettigelse til flere Embedsmænd end den ene, som i Genhold til det tidligere Vedtagne ogsaa findes i dette Lovforslag. Jeg kan altsaa ikke finde Noget at erindre imod, om det ærede Thing vil vedtage Flertallets Forslag om en saadan Østerløn gennem Pensionering, og jeg vil da — hvad det ærede Flertal ogsaa har udtalt — henstille til det andet Thing, om det ikke maatte finde, at

Diebliffet nu var kommet til gennem denne Foranstaltning at forbedre Telegrafvæsenets Stilling noget yderligere. — Efter at have udtalt mig med Hensyn til de to foreliggende Forslag, maa jeg dog for Følgernes Skyld gjøre en Bemærkning med Hensyn til den Sammenligning, der er bleven dragen mellem Postvæsenet og Telegrafvæsenet; af Frygt for at, naar jeg ikke gjorde en Indvending derimod, man da eventualiter, naar Postvæsenets Lønning kom for, skulde i min Længsel se en Anerkjendelse af, at der virkelig var Grund til at sætte Postvæsenet og Telegrafvæsenet paa samme Lønninger. Der er nemlig et Moment, som jeg ikke kan negte, at jeg tillægger stor Vægt, og som man efter min Mening i Reglen maa betale godt og altid tager Hensyn til ved Lønningsansættelse, og det er Hensynet til det Pengeansvar, som kommer til at paahvile de Vedkommende. Nu er det Pengeansvar, som kommer til at paahvile Postmestrene, ikke ringe — jeg tænker selvfølgelig ikke paa, at de selv skulde stjele af Pengerebene eller overhovedet paa deres egen Omgang med det dem Betrovede, men paa deres Ansvar for hele det Personale, som de i Følge Loven skulle og maa holde til Assistance paa deres Kontor. Det forekommer mig, at man nødvendigvis maa tage dette Ansvar med i Beregning, naar man fastsætter Postembedsmændenes Lønning. Et lignende Ansvar paahviler ikke Telegrafembedsmændene. Jeg erkjender, at med Hensyn til de Fristelser, der er for de Vedkommende, kan den Fristelse at forraade en Telegrafhæmmelighed og den, at bemægtige sig et Pengereb, muligens stilles i Klasse med hinanden; men man maa erindre, at Telegrafembedsmændene have ikke det Ansvar for et stort Antal andre Personer, som de Embedsmænd, der staa i Postvæsenets Tjeneste. Jeg maa bede de Herrer lægge Mærke til, at det ikke er Smaasummer, det dreier sig om. Jeg kan let oplyse dette, navnlig ud af det Forslag til Lov om Kontorholdsgjærelse for Postvæsenets Embedsmænd, som jeg har forelagt i det andet Thing i indeværende Aar. For Kjøbenhavns Vedkommende er Forholdet ganske særligt, og jeg skal derfor ikke nævne det; men jeg skal nævne fire Byer for at tage fire forskellige Klasser, og de Herrer ville da se, at de vedkommende Postmestere skulle staa til Ansvar for meget betydelige Summer. Som en af vore største Byer skal jeg nævne Odense. Det Beløb, som Postmesteren skal staa til Ansvar for for Postanvisninger og Postoprævninger, beløber sig til 168,000 Rb., og for Beredninger til et Beløb af 3,236,963 Rb. Naar jeg nu nævner dette, er det netop, fordi denne Postmester — som de Herrer ville have set af Trinantsloven — er i det Tilfælde at have en Funktionær, som har et Fjallkontor, som han er forpligtet til at holde ude i Byen, og denne Funktionær er bleven bestaaen for et Beløb, som overstiger hans Gage;